

Libris .RO

Respect pentru semnificația

ISAAC ASIMOV

IMPERIUL

III

Curenții spațiului

Traducere din limba engleză
de Nicu Gecse

PALADIN

Prolog	
Cu un an în urmă	7
Capitolul 1	
Copilul găsit	11
Capitolul 2	
Edilul	26
Capitolul 3	
Bibliotecara.	41
Capitolul 4	
Rebelul	56
Capitolul 5	
Omul de știință	70
Capitolul 6	
Ambasadorul	86
Capitolul 7	
Patrula	101
Capitolul 8	
Doamna	117
Capitolul 9	
Lordul	132
Capitolul 10	
Fugarul	149
Capitolul 11	
Căpitanul.	166
Capitolul 12	
Detectivul	185

Capitolul 13	
Navigatorul	202
Capitolul 14	
Renegatul	217
Capitolul 15	
Prizonierul	233
Capitolul 16	
Acuzatul	249
Capitolul 17	
Acuzatorul	264
Capitolul 18	
Învingătorii	279
Epilog	
Un an mai târziu	294

PROLOG

CU UN AN ÎN URMĂ

Pământeantul se hotărâse. Durase mult până ajunsese la acea concluzie și o analizase, dar acum totul era finalizat. Trecuseră săptămâni bune de când nu mai încercase plăcuta senzație de a avea sub tălpi puntea navei lui, cu pătura răcoroasă și întunecată a spațiului aproape. Inițial, intenționase să facă un scurt raport la oficiul local al Biroului Spațio-Analitic Interstelar și să se retragă cât mai rapid în spațiu. În schimb, fusese reținut acolo.

Era aproape ca într-o închisoare.

Își bău tot ceaiul, privi la bărbatul de dincolo de masă și spuse:

— Nu mai rămân deloc aici.

Celălalt se hotărâse și el. Durase mult până ajunsese la acea concluzie și o analizase, dar acum totul era finalizat. Ar fi avut nevoie de timp, de mult mai mult timp. Răspunsul la primele scrisori fusese negativ. Dacă era după calculele lor, s-ar fi putut prăbuși într-o stea.

Nu se așteptase la mai mult, ori, mai degrabă, la mai puțin. Însă era doar prima mișcare. Era cert că, în timpul derulării următoarelor manevre, nu-l putea lăsa pe pământean să scape din strânsoare. Atinse cu degetul tija neagră și netedă din buzunar.

— Tu nu-ți dai seama cât de delicată e problema, spuse el.

— Ce-i delicat când vine vorba despre distrugerea unei planete? întrebă pământeanul. Vreau să

transmiți detaliile prin radio tuturor celor de pe Sark, fiecărui om de pe planetă.

— Nu putem face acest lucru. Știi că ar însemna să creăm panică.

— Mai înainte ai spus că ai face-o.

— M-am mai gândit și nu-i deloc practic.

Pământeanul trecu la o a doua nemulțumire:

— Reprezentantul BSAI n-a sosit.

— Știu. Sunt ocupați să pună la punct procedurile adecvate acestei crize. Încă o zi sau două.

— Încă o zi sau două! Așa-i mereu – încă o zi sau două! Sunt chiar atât de ocupați încât nu pot să-mi acorde și mie o clipă? Nici măcar nu mi-au văzut calculele.

— M-am oferit să le arăt eu calculele tale. N-ai vrut s-o fac.

— Și tot nu vreau. Pot veni ei la mine sau pot merge eu la ei.

Apoi adăugă vehement:

— Am impresia că nu mă crezi. Tu nu crezi că Florina va fi distrusă.

— Te cred.

— Ba nu. Știu că nu mă crezi. Văd că nu. Vrei doar să-mi faci pe plac. Nu-mi poți înțelege datele. Nu ești un spațio-analist. Nici măcar nu cred că ești ceea ce spui că ești. Cine ești?

— Devii agitat.

— Da, chiar sunt. E ceva surprinzător? Sau îți zici doar: „Sărmanul de el, i-a venit Spațiul de hac.” Crezi că sunt nebun.

— Prostii...

— Sigur că așa crezi. De aceea vreau să mă văd cu cei de la BSAI. Ei o să-și dea seama dacă sunt sau nu nebun. Ei o să știe.

Respo Celălalt bărbat își aminti de hotărârea luată.

— Acum nu te simți bine. Am să te ajut, îi spuse.

— Ba nu, n-ai s-o faci, strigă isteric pământeanul, pentru că am să plec. Dacă vrei să mă oprești, omoară-mă, însă n-o să ai curaj. Dacă o faci, sângele unei întregi lumi va fi pe mâinile tale.

Celălalt bărbat începu și el să strige pentru a se face auzit.

— N-am să te omor. Ascultă-mă, n-am să te omor. Nu trebuie să te omor.

— O să mă legi. O să mă ții aici. La asta te gândești? Și ce-ai să faci când BSAI o să înceapă să mă caute? Trebuie să le trimit rapoarte în mod regulat, să știi, spuse pământeanul.

— Cei de la Birou știu că ești în siguranță cu mine.

— Oare știu? Mă întreb dacă ei știu măcar că am ajuns pe planetă. Oare chiar au primit mesajul meu inițial?

Pământeanul era amețit. Își simțea membrele înțepenite.

Celălalt bărbat se ridică în picioare. Pentru el era evident că luase hotărârea la țanc. Dădu ocol mesei lungi și merse încet către pământean.

— Va fi spre binele tău, spuse el cu blândețe și-și scoase tija neagră din buzunar.

— Acea este o sondă psihică, murmură pământeanul.

Cuvintele îi erau neclare și, când încercă să se ridice, brațele și picioarele nu-i reacționară decât printr-un tremurat.

— Drogat! spuse el printre dinții ce i se încleștau odată cu înțepenirea mușchilor feței.

— Drogat! confirmă celălalt bărbat. Acum, uite, n-am să-ți fac rău. Câtă vreme ești agitat și nervos,

Respectarea drepturilor de autor

ti-e greu să înțelegi cât de delicată e problema. Nu voi face decât să-ți înlătur neliniștea. Doar neliniștea.

Pământeianul nu mai putea vorbi. Putea doar să stea acolo. Putea doar să gândească amorțit: „Spațiile Mare, am fost drogat“. Voia să strige, să urle și să fugă, dar nu putu.

Celălalt ajunsese de-acum la pământeian. Stătea acolo, în picioare, privindu-l de sus. Pământeianul ridică ochii spre el. Își mai putea mișca doar globii oculari.

Sonda psihică era o unitate de sine stătătoare. Nu trebuia decât să-i fixezi firele în anumite locuri, pe craniu. Pământeianul privi cuprins de panică, până când mușchii globilor oculari îi înghețară. Nu simți înțepătura fină atunci când vârfurile ascuțite și subțiri îi pătrunseră prin piele și prin carne pentru a face legătura cu suturile oaselor craniului său.

În liniștea care se lăsase în mintea lui, el țipă iar și iar. Strigă: „Nu, nu înțelegi. Este o planetă plină de oameni. Nu înțelegi că nu poți merge la noroc atunci când e vorba despre o planetă cu sute de milioane de oameni?“

Cuvintele celuiilalt bărbat erau stinse și îndepărtate, ca și cum ar fi fost auzite din capătul opus al unui tunel lung și străbătut de vânt.

— N-am să-ți fac rău. Într-o oră o să te simți bine, cu adevărat bine. O să râdem împreună de toate astea.

Pământeianul simți o vibrație ușoară pe craniu, apoi se stinse și aceea.

Întunericul se îngroșă și se prăbuși asupra-i. O parte nu se mai ridică niciodată. Fu nevoie de un an doar pentru a scăpa de câteva frânturi din el.

Capitolul 1

COPILUL GĂSIT

Rik își puse jos tacâmul și sări în picioare. Tremura atât de puternic, încât fu nevoit să se rezeme de peretele alb ca laptele.

— Îmi amintesc! strigă el.

Îl priviră, iar murmurul scrâșnit al bărbaților care-și mâncau prânzul se stinse întrucâtva. Ochii lui întâlneau alți ochi, de pe niște chipuri aidoma, curate și rase, cu ochi strălucitori și albi în lumina inegală care venea dinspre perete. Ochii nu reflectau un interes real, ci doar gestul reflex provocat de orice strigăt brusc și neașteptat. Rik strigă iarăși:

— Îmi amintesc de slujba mea. Aveam o slujbă!

— Taci din gură! strigă cineva.

Iar altcineva adăugă:

— Stai jos!

Fetele nu-i mai acordară atenție, iar murmurul creșu iarăși. Rik privea în gol în lungul mesei. Auzi comentariul „Rik nebunul” și observă o ridicare din umeri. Văzu cum un bărbat își învârtea degetul la tâmplă. Toate acestea nu însemnau nimic pentru el. Nimic nu ajungea la mintea lui.

Se așeză jos încetitor. Își apucă strâns tacâmul, o chestie asemănătoare cu o lingură, cu margini ascuțite și cu dinți mici care ieșeau în afară prin partea din față a curburii căușului, care putea astfel, cu egală lipsă de îndemânare, să taie ca un cuțit, să

scobească asemenea unei linguri și să înțepe ca o furculiță. Pentru un filator era suficient. Răsuci tacâmul și se holbă la el fără să-și vadă numărul înscris pe spatele mânerului. Nu era nevoie să-l vadă. Îl știa pe de rost. Toți ceilalți aveau numere de înregistrare, la fel ca el, dar ceilalți aveau și nume. El nu avea. Îi spuneau Rik fiindcă însemna ceva similar cu „imbecil” în jargonul celor din filaturile de kyrt. Și, destul de frecvent, îi mai spuneau „Rik nebunul”.

Dar poate că de-acum avea să-și amintească din ce în ce mai mult. Era pentru prima oară, de când venise la filatură, când își amintea câte ceva de dinainte de începuturi. Dacă s-ar strădui din răputeri! Dacă și-ar pune serios mintea la contribuție!

Dintr-odată nu mai simți că-i este foame; nu-i mai era cătuși de puțin foame. Cu un gest brusc, își înfipse tacâmul în amestecul gelatinos de carne și legume din fața lui, împinse mâncarea deoparte și-și îngropă ochii în podul palmelor. Își băgă degetele în păr, apucă strâns și își dădu toată silința să pătrundă până în străfundurile minții, de unde extrăsese un singur fragment – un fragment tulbure, indescifrabil.

Apoi izbucni în lacrimi, tocmai când clopotul dăngănit anunța sfârșitul mesei de prânz pentru tura lui.

În acea seară, când plecă de la fabrică, Valona March dădu peste el. La început, abia dacă fu conștient de prezența ei, cel puțin n-o percepu ca persoană. Își dădu seama abia atunci când auzi că pașii lui erau însoțiți de ai altcuiva. Se opri și o privi. Părul ei avea o culoare între blond și castaniu. Îl purta în două cosițe groase pe care le prinsese cu

ace de păr mici, magnetizate, cu pietre verzi. Erau ace de păr foarte ieftine și aveau un aspect destul de ponosit. Purta o rochie simplă din bumbac, potrivită aceluia climat blând, la fel cum Rik, la rândul lui, nu avea nevoie decât de o cămașă descheiată, fără mâneci, și de niște pantaloni largi din bumbac.

— Am auzit că ceva n-a fost în regulă la masa de prânz, spuse ea.

Vorbise pe un ton strident, necioplit, așa cum era de așteptat. Limbajul folosit de Rik era plin de semivocale și avea o nuanță nazală. Ceilalți râdeau de el din această cauză și încercau să-i imite felul de a vorbi, dar Valona îi spunea mereu că doar din cauza ignoranței lor făceau așa.

— Nu-i nimic în neregulă, Lona, murmură Rik.

— Am auzit c-ai fi spus că ți-ai amintit ceva. E adevărat, Rik? insistă ea.

Chiar și ea îi spunea tot Rik. Nu era niciun alt nume pe care să-l folosească pentru el. Iar el nu-și amintea numele lui adevărat. Încercase cu disperare s-o facă. Valona încercase împreună cu el. Într-o zi, ea îi făcuse cumva rost de un registru de adrese al orașului, cam rupt, și îi citise toate prenumele întâlnite. Nici măcar unul nu i se păruse mai familiar decât celelalte.

O privi drept în față și-i spuse:

— Voi fi nevoit să plec de la filatură.

Valona se încruntă. Pe chipul ei rotund și lat, cu pomeți înalți și turtiți, se citea tulburarea.

— Nu cred că poți. N-ar fi corect.

— Trebuie să aflu mai multe despre mine.

Valona își linse buzele.

— Nu cred că ar trebui s-o faci.

Rik se întoarce într-o parte. Știa că îngrijorarea ei era sinceră. Mai întâi că ea îi obținuse slujba de la fabrică. El nu avea nicio experiență cu utilajele din filatură. Sau poate că avea, dar nu-și amintea. În orice caz, Lona insistase că el era prea pipernicit pentru o muncă manuală, iar ei căzuseră de acord să îi ofere pregătire tehnică gratuită. Înainte de asta, în zilele de coșmar în care el de-abia dacă putea să scoată vreun sunet și nu știa la ce folosea mâncarea, ea îl veghease și îl hrănise. Îl ținuse în viață.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Iar ai dureri de cap, Rik?

— Nu. Chiar îmi amintesc ceva. Îmi amintesc ce slujbă am avut înainte... *Înainte!*

Nu era sigur că vrea să-i spună. Își întoarce privirea. Soarele cald și plăcut avea să mai zăbovească cel puțin două ore deasupra orizontului. Era obositor să privești șirul monoton de nișe pentru lucrători, care se întindea în afara și în jurul fabricilor, dar Rik știa că, de îndată ce aveau să treacă de culme, câmpul urma să se întindă dinaintea lor în toată frumusețea lui purpurie și aurie.

Îi plăcea să privească îndelung câmpurile. Încă de la început, priveliștea lor i se păruse odihnitoare și plăcută. Chiar și înainte de a ști că respectivele culori erau „purpuriu” și „auriu”, înainte de a ști că existau astfel de lucruri precum culorile, înainte de a-și putea exprima plăcerea prin altceva decât printr-un scâncet încet, durerile de cap se duceau mai repede când era pe câmp. Pe atunci, Valona împrumuta un scuter diamagnetic și, în fiecare zi liberă pe care-o avea, îl ducea pe Rik în afara orașelului. Treceau razant, la câteva zeci de centimetri deasupra drumului, alunecând pe perna

de aer netedă a câmpului antigrațional, până când ajungeau la mai mulți kilometri depărtare de orice așezare omenească, iar acolo nu mai era decât vântul care îi mângâia fața, aducând mireasma florilor de kyrt.

Atunci se așezau pe marginea drumului, înconjurați de culoare și mireasmă, și împărțeau o porție de hrană comprimată, în vreme ce soarele strălucea deasupra lor până când venea vremea să se întoarcă iarăși în orașel.

— Hai să mergem pe câmp, Lona, spuse Rik, tulburat de acea amintire.

— E târziu.

— Te rog. Ieșim numai puțin în afara orașului.

Ea bâjbâi după săculețul subțire cu bani pe care îl ținea lipit de corp, sub centura albastră de piele fină, singura piesă vestimentară de lux pe care și-o permitea. Rik o prinse de braț.

— Hai să mergem pe jos.

Peste o jumătate de oră părăsiră autostrada și o luară pe drumurile de nisip compactat, sinuoase și lipsite de praf. Se instalase o liniște grea între ei, iar Valona se simți cuprinsă de o teamă familiară. Nu-și găsea cuvintele care să exprime ceea ce simțea pentru el, așa că nu încercase niciodată să o facă.

Ce s-ar face dacă el ar părăsi-o? Era un individ scund, având cam aceeași înălțime ca Valona, dar care, de fapt, cântărea ceva mai puțin decât ea. În multe privințe însă, el era încă asemenea unui copil neajutorat. Dar înainte ca ei să-i fi întunecat mințile, trebuie să fi fost un om educat. Unul foarte important.

În afară de scris, citit și de cunoștințele tehnologice deprinse la școala profesională, suficiente